

jeg vil være meget tilbøielig til at tro, at der ikke kan paavises i den politiske Historie i den nyere Tid noget Exempel paa, at et Kammer valgte Formand er bleven belagt med Arrest under Rigsdagens Samvær — jeg kjender ikke noget saadant Tilfælde i alt Fald. Men saa maa jeg tillade mig at rette det Spørgsmaal til Ordføreren, om han i den politiske Historie kan finde noget Sidestykke til, at et Things valgte Formand gjør sig skyldig i en saadan Lovovertrædelse, en Overtrædelse bestaaende i et Angreb paa den offentlige Myndighed som det, hvorom her er Tale, saaledes at han derfor ved Høiesteretsdom blev ikkændt en Straf af 6 Maaneders Fængsel. Det gaar jo ikke an at fremstille Sagen, som om det Extraordinære ligger i den Paagjældendes Fængsling, naar ikke det først er godtgjort af den ærede Ordfører — hvad det ikke er — at et Retsbrud har fundet Sted, men vi maa se hen til, hvad der har været Anledning dertil, og det er Manden selv. Den Gang Rigsdagsmanden for Veile Amts 2den Valgkreds, Things ærede Formand, stod i Holstebro, maa det ganske sikkert erkjendes, at han ikke viste nogen overdreven sin Sands til at skjælnem mellem, hvad der er Ret og Uret, med andre Ord, hans judicium var i høi Grad mangelfuldt. Det kan heller ikke erkjendes, at han viste den redeligste Villie til at undgaa Angreb paa den offentlige Myndighed, hvortil han i Følge sin høie Stilling havde havt særlig Anledning. Den Mand var overhovedet den Dag, han stod der i Holstebro, ikke nogen stor Mand, han var ikke den Mand, som man med Tryghed og Fortrustning kunde se hen til som den, der med Rette skulde pretendere at gribe Statens Ror. Man skulde ikke tro om den Mand den Dag, at han vilde være i Stand til at lægge Haand paa alle de mægtige Kræfter, som han ved sin storartede Agitation har sat i Bevægelse. Det var nu altsaa Mandens Feil, det har Things ærede Formand skyld i. Naar nu denne Rigsdagsmand derefter ved Høiesteret bliver idømt — hvad jeg erkjender — en streng Straf for en Lovovertrædelse, som han har gjort sig skyldig i, saa kunde den Sag jo være taget paa forskjellig Maade. Men hvad gjorde saa det ærede Thing? Den Dag, da Things ærede Formand, efter at Dommen af 11te Januar er overgaaet ham, traadte herind i Things, nedlagde han sin Post som Things ærede Formand. Jeg mener, at vi Andre, som staa udenfor og ikke have deltaget i den ærede Oppositions Raadslagning, maa være berettigede til at antage, at det var en rigtig Takt hos den ærede Formand, at han mente,

at der indenfor Oppositionens Rækker maatte kunne findes Mænd, som mere passende udsædtil kunde repræsentere Things og ogsaa kunde have større Autoritet til at lede Forhandlingerne end han, naar henfjes til den Situation, hvori han var. Men det ærede Thing respekterede ikke i fjerneste Maade denne Finsølelse, da det gjenvalgte Rigsdagsmanden for Veile Amts 2den Valgkreds til Formand her i Things, og Skylden og Ansvar for, at Sagen kan gives større Dimensioner derved, at det er Things ærede Formand, som er fængslet, hviler saaledes paa Oppositionen selv, den kunde have ladet være at vælge ham. Den maatte vide, at Rettens Haandhævelse vilde gaa sin Gang, og at Things ærede Formand vilde blive sat i Fængsel for at affone den Straf, som var ham idømt; naar den dog valgte ham, saa er det den, som har givet Sagen denne Størrelse. Jeg kommer nu til det sidste Punkt, hvori jeg ogsaa savner en Begrundelse fra den ærede Ordførers Side. Der taltes om den hensynsløse Indgriben i den lovgivende Forsamlings Virksomhed. Dette Punkt maa jeg udtale mig lidt varselomt om; jeg skal erkjende, at den, der har Myndighed og Ansvar i saa Henseende, ogsaa lettere kunde udtale sig derom; men under Forudsætning af, at jeg har Ret i, at der ikke er tillagt nogen Rigsdagsmand nogen Straffrihed, naar Spørgsmaalet er om Afsoning af Straf, kan der jo her ikke paa nogen Maade tales om hensynsløs Indgriben i en lovgivende Forsamlings Virksomhed. Det er, som den ærede Ordfører selv erkjendte, en Regjerings- og Administrationsjag at eyebevære de affagte Straffedomme, og som Regel vilde de jo være at udføre straf. Nu vil jeg erkjende, at der jo overhovedet i Livet og navnlig i de større Forhold kan være Spørgsmaal om politisk Hensynstagen. Jeg tør heller ikke benægte, at høiere politiske Hensyn muligvis kunne berettigede en Regjering, naar man først har erkjendt, at det er en Administrationsjag, til en Tid at undlade at fængsle et saa høit stillet Medlem som Formanden, hvis man ved at undlade hans Fængsling i Virkeligheden kunde antage at opnaa Noget for Landet. Jeg skal ikke udtale mig bestemt om dette Punkt; men man kunde jo tænke, at det kunde være berettiget. Men jeg maa da spørge den ærede Ordfører, om Justitsministeren, hvis han havde gjort Brud paa Sagens almindelige Gang, kunde, ved at lade os beholde vor Formand saa længe som muligt, antage, at vi vilde komme ud af Konflikten og naae til en Forsoning? Det forekommer mig, at de Foredrag, som den domfældte Formand